

Kościół parafialny w Ornontowicach, część II

W ciągu 130 lat swego istnienia ornontowicka świątynia była poddawana zabiegom konserwacyjnym i modernizacyjnym.

Pod koniec lat 20. XX wieku w przedsionku kościoła została umieszczona marmurowa tablica z nazwiskami ornontowiczian poległych w I wojnie światowej (o czym szerzej napiszemy w jednym z kolejnych zeszytów historycznych).



Wnętrze kościoła. Rok 1944!

W 1926 roku proboszcz **Józef Grunt** rozpoczął starania o przyłączenie kościoła i plebanii do powstającej sieci energetycznej z wybudowanej w **Łaziskach Górnych** elektrowni „**Zakłady Elektro**”. Z przekazów słownych wiemy jednak, że światło elektryczne w kościele było już nieco wcześniej.

Jeszcze przed wybuchem I wojny światowej **Otto Hegenscheidt** zainwestował w rozbudowę elektrowni przy kopalni „**Dębieńsko**” oraz linię średniego napięcia (20 000 volt) do majątków w **Dębieńsku Wielkim** i **Ornontowicach**. Mając już energię elektryczną w pałacu (zamku) oraz gospodarstwie, udostępnił ją również kościołowi. Potwierdzeniem są... rachunki za prąd wystawione przez **Dobra Rycerskie Ornontowice** księdzu proboszczowi **Gruntowi** jeszcze przed docelowym podłączeniem do sieci publicznej. Prace instalacyjne w kościele oraz przyłącze do transformatora wykonała firma **Konrada Szoltyska z Knurowa** na przełomie 1926/1927 roku. Ciekawostką jest fakt, że kosztorys, specyfikację materiałową oraz rachunek wystawiono w języku niemieckim.

W trakcie wizytacji kanonicznej ks. biskupa **Stanisława Adamskiego** w 1933 roku jednym z zaleceń była wymiana wiecznej lampki elektrycznej ponownie na... olejową. No cóż, nie wszystkie nowości w technice były tak ochoczo przyjmowane jak dziś.

W okresie międzywojennym msze św. w niedzielę i święta celebrowane były o 7.30 i 10.00, a w tygodniu o 6.30 (latem) i 7.00 (zimą).

Krótko przed wybuchem II wojny światowej dobudowano skrzydło plebanii z dodatkowymi pomieszczeniami od zachodniej strony istniejącego budynku.

W styczniu 1945 roku w trakcie wycofywania się wojsk niemieckich w kierunku **Orzesza** dwa pociski artyleryjskie wystrzelone przez **Rosjan** trafiły w kościół. Jeden utworzył wyrwę w północnej ścianie między oknami, a drugi w wieży kościoła. Urwane zostało zawiesie pięknego żyrandola, powodując jego rozbitcie o posadzkę. Po przejściu frontu mieszkańcy **Ornontowic** na czele z kościelnym **Janem Adamczykiem** i jego bratem **Alojzjem** przystąpili niezwłocznie do naprawy szkód.

Jeszcze przed 1950 rokiem w nawie głównej zlikwidowano dwa filary podtrzymujące konstrukcję dachu. Były usytuowane między pierwszą ławką a prezbiterium (po jednym z każdej strony).

Kolejne dwa filary, które również usunięto, podtrzymywały konstrukcję chóru.

Ze względu na księdza kuratusa **Ryszarda Chorobę** w latach 1945–1961 jeden z konfesjonałów został przeniesiony do bocznego przejścia, przed ołtarz **Matki Boskiej Różańcowej**. Po jego śmierci w 1961 roku konfesjonał wrócił na pierwotne i aktualne do dziś miejsce.

W latach 1956–1957 dokonano rozbudowy zakrystii o nowe pomieszczenia wraz z piwnicą, w której umieszczono piec ogrzewający kościół. Ogrzewanie początkowo działało na zasadzie nadmuchu ciepłego powietrza poprzez nawiewy w posadzce przed bocznymi ołtarzami. Później system ten zmieniono na grzejniki zabudowane wzdłuż bocznych ścian nawy. Prace modernizacyjne prowadzone były za kadencji ks. proboszcza **Juliusza Kwapulińskiego** po przybyciu pierwszego w historii parafii wikarego – ks. **Rajmunda Stachury**, bardzo zaangażowanego w to przedsięwzięcie. Nieocenione w jego przypadku było zdobyte wcześniej wykształcenie budowlane.



Wnętrze kościoła. Rok 1959

W 1950 roku msze niedzielne i świąteczne odprawiane były o 7.30 i 10.30. Dziesięć lat później są już trzy msze, o 7.00, 9.00 i 10.30, z tym że nadal nie było mszy popołudniowej. Ta dopiero pojawia się od 1961 roku o godz. 18.00.

Kościół został konsekrowany 29 września 1963 roku przez ks. biskupa **Juliusza Bieńka**.

W 1964 roku zakupiono dwa nowe dzwony: św. **Michała** i **Chrystusa Króla**.

W latach 60. XX wieku wystrój wnętrza kościoła został zmieniony zgodnie z wymogami posoborowej reformy liturgicznej. Założono witraże, odnowiono i rozbudowano organy, wymieniono posadzkę oraz ustawiono tzw. ołtarz soborowy.

Usunięte zostały figury świętych, umocowane na każdym z filarów wewnętrznych i bocznych.

Ciąg dalszy w kolejnym wydaniu